

Удома в Іди

Щойно пролунав дзвоник, як Іда вже кинулася за поріг до дверей. Їй кортіло залишитися наодинці з Раббатом. Їй зовсім не подобалось, що інші однокласники чіпали її нового друга. Здається, він сподобався їм більше, ніж черепаха Бенні. Дівчина хутко пробігла коридором повз автомат із напоями до сходів. Окрім неї там товклося ще багато школярів із інших класів: у п'ятницю всім хотілося якомога швидше піти додому.

На її чотирилапого супутника ніхто не звертав уваги. Раббат тримався зовсім поруч із Ідою. Коли вони вийшли надвір, звір глибоко зітхнув.

— Уф, ну там було й повітря, у класі! — простогнав лис. — Тут мені подобається набагато більше.

Здивована Іда зупинилась. Лис і справді вміє говорити! Слова вилітали з його рота, це було цілком очевидно. Дівчинка обережно подивилася на всі боки. Декілька першокласниць пройшли повз неї, про щось балакаючи, та ледве не зашпор- талися через Раббата.

— Гоп-ля! — промовила одна з дівчаток та пішла собі далі. Здавалося, вона не побачила лиса. І, судячи з усього, також не почула, адже Раббат цілком упевнено провадив далі.

— Як добре, коли можна нарешті вийти з клітки, — промовив він та випростав спину. — Коли шеф відкинув хустину, я тебе одразу побачив.

Шеф? Іда наморщила брови. Напевне, він мав на увазі містера Моррісона.

— Ти мені одразу в око впала. У тебе напрочуд гарне руде волосся.

Іда почервоніла.

Раббат підняв мордочку та подивився на дівчинку пильним поглядом.

— Я дуже сподівався, що потраплю саме до тебе!

Іда зовсім засоромилась, не знаючи, що сказати, тому вони просто пішли поруч, а дівчинка тим часом розмірковувала про те, як почати розмову, але кожне речення здавалося їй надто нудним, надто повсякденним. Адже те, що відбувалось

тут і зараз, назвати повсякденним аж ніяк не можна було.

Незабаром вони дійшли до майдану Йоханнес-платц.

— Що ж я скажу батькам? — пошепки про- бурмотіла Іда, але Раббат усе одно почув.

— Не турбуйся, руденька! — промовив він і вигукнув: — Обережно! — а потім в один стрибок опинився в Іди на руках. Відчувши легкість тварини, школярка здивувалась.

Серце гучно стукало, коли вона відчинила двері до перукарні. Її мати саме збиралася завивати літній жіночці волосся на бігуді і лише хутко підвела очі.

— Що це в тебе за гарненька м'яка іграшка? — радісно обізвалася вона до Іди та взяла наступні бігуді.

— Що за молодь, — із докором у голосі промовила літня клієнтка. — Можуть купувати собі все, що їм заманеться. Нам раніше було важче.

Іда стиха захихотіла, перейшла салон із Раббатом на руках та піднялася сходами до квартири.

Іншого дня Іда розсердилась би, що в її батьків так багато роботи, але не сьогодні. Нині вона втішилася можливістю залишитися наодинці.

Дівчинка задумливо взяла лазанью, що чекала на неї в духовці.

— Ти також голодний? — запитала вона в Раббата, який зручно вмовився на килимку.

— Якщо в тебе є щось солоденьке — завжди, — відповів він, озираючись навколо. — Гарненький будиночок. Мені тут подобається, — промовив він.

— Правда? — перепитала дівчинка. — Мені він усе ще здається досить чужим. Я ж тут недовго живу.

Раббат кивнув:

— Знаю, руденька, — і він протягнув до неї голову, щоб Іда могла його погладити, а потім продовжив: — Я допоможу тобі, і незабаром ти будеш почуватися добре. Я — твій друг і завжди захищатиму тебе.

Щаслива Іда притиснула лиса до себе.

— Але не називай мене весь час «руденькою», — попросила вона його.

— Та це ж комплімент! — обурився лис Раббат. — До того ж цього ніхто не чує.

— Це правда, — Іда кивнула та витягла з холодильника трохи печива. — Тоді все гаразд.

Для Іди розпочалися найщасливіші вихідні в житті. Іда поступово виговорювалася щодо того, що не давало їй спокою протягом останніх тижнів, а саме: наскільки важко переходити до нового класу.

Як сильно вона сумує за Міріам. Як це огидно, що вона більше не найкраща у класі. І як боляче, що Йо не звертає на неї уваги.

Раббат добре слухав. А потім заходився розповідати дівчинці про аромат норвезьких лісів, про небезпечних борсуків та затишну нору, де він зростав.

Іда з лисом присягнулися одне одному у вічній дружбі, знову і знову нагадуючи собі, які ж вони разом щасливі.

— Що б ти не зробила, я з тобою, — пообіцяв Раббат, а Іда відповіла йому: — Я ніколи не покину тебе напризволяще.

Раббат не відходив від Іди. Згорнувшись клубком, лис лягав на килимок перед ліжком Іди, коли дівчинка вкладалася спати. Ішов з нею, коли

вона зранку вирушала до пекаря, спостерігав за нею із задньої кімнати своїми бурштиновими очима, коли вона варила каву в перукарському салоні «Ельфріда».

— Як чудово, що ти тепер зі мною, — прошепотіла Іда ввечері в неділю, засинаючи, та накрила плечі ковдрою. — Не так уже й погано, що завтра мені доведеться сидіти за партою самій. Тепер, коли в мене є ти, мені не потрібні інші друзі.

Раббат обережно підняв лапу.

— Ти помиляєшся, руденька. Друзі потрібні всім. Не можна завжди все робити самому. До речі, що з Бенні? На початку шкільного року ви досить добре порозумілися, еге ж?

Іда підмостила собі подушку.

— Не нагадуй про того дурного Бенні. Він такий повільний, завжди мовчить на занятті, на фізкультурі — це просто катастрофа, та взагалі... — вона позіхнула.

— А мені він здається досить милим, — відповів Раббат, але Іда вже нічого не почула. Дівчинка міцно спала.

- Схоже на те, що Іда дуже щаслива. А Бенні?